Dos genis flamencs

José Mercé i Tomatito obriran divendres vinent a l'Auditori de Girona la gira de presentació del seu primer disc en comú, 'De verdad', un viatge a la seves arrels

Tots dos es diuen José i són andalusos més o menys de la mateixa quinta, però sobretot tenen en comú el fet d'haver estat al peu del canó, des de molt joves, com a protagonistes o coprotagonistes d'alguns dels principals episodis del flamenc modern, que no s'entendria sense José Soto Soto (Jerez de la Frontera, Cadis, 1955), més conegut com José Mercé [http://josemerceoficial.es] , i José Fernández Torres (Almeria, 1958), Tomatito per a l'art. El cantaor i el guitarrista van publicar, l'octubre passat, el seu primer disc en comú, De verdad (Universal), un treball presentat com el seu retorn a les essències del flamenc –en definitiva, cante, guitarra i poc més–, que van estrenar en directe el 16 de novembre al Palau de la Música Catalana.

El divendres 1 de febrer, José Mercé i Tomatito obriran amb un concert organitzat per White & Bright [http://www.whiteandbright.es/ca/] a l'Auditori de Girona (21 h, de 30 a 60 euros) la gira de presentació de De verdad, que els portarà no només per tota la geografia estatal, sinó també a festivals del Marroc i Israel i, encara sense data, a grans temples de la música com ara l'Olympia de París i el Royal Albert Hall de Londres. José Mercé i Tomatito actuen en aquesta gira amb una formació de gala: un altre guitarrista –el jove José del Tomate, fill de Tomatito, que ha debutat amb el disc Plaza vieja–, el gran violinista flamenc Bernardo Parrilla i el no menys reconegut percussionista Israel Suárez El Piraña, a més de quatre vocalistes, entre què el gallec Kiki Cortiñas, autor de les lletres inèdites de De verdad, un disc produït per Tomatito i construït a partir de palos flamencs tradicionals com ara la zambra, la seguiriya, l'alegría, la soleá, el tango, la rumba, la bulería, la taranta i el fandango.

Una llarga amistat

En una conversa telefònica, José Mercé recorda que la seva amistat i les seves col·laboracions amb Tomatito venen de molt lluny. "Des de Verde junco (1985), ell ha tocat algun tema en gairebé tots els meus discos, però De verdad és un projecte plenament compartit per tots dos. En aquest disc, tornem als anys en què tots dos érem joves, a les arrels del cante i la guitarra, però sense oblidar mai que som en el segle XXI", explica el cantaor, autor de discos tan trencadors com ara Del amanecer (1998), Aire (2000) i Ruido (2009) i de projectes més recents, com ara l'ambiciós Mercé sinfónico, símptomes d'una llibertat creativa que mai no l'ha apartat del flamenc: "Són els meus gens. Cantant amb una simfònica o en qualsevol altra situació, la meva veu sempre sona flamenca."

"Amb José som com de la família", diu Tomatito. I hi afegeix tot seguit: "Sempre ens hem entès bé i és molt bona persona. A més, estiueja a Aguadulce (Almeria), on jo visc, així que ens veiem sovint. Ni a ell ni a mi ens feia falta fer aquest disc, perquè tenim carreres prou consolidades, però m'alegro d'haver-lo gravat i de sortir de gira amb ell, perquè sé que m'ho passaré bé. Jo no havia tocat amb un cantaor des que ho feia per a Camarón, perquè després d'estar amb algú tan gran com ell ja no em venia de gust fer-ho amb ningú més. He tingut la gran sort de criar-me amb Camarón i Paco de Lucía, els meus ídols, i per això em sento un privilegiat." Ara que s'acaba d'editar el seu concert amb Camarón a Montreux, el 1991, què sent quan l'escolta? "Parlo amb ell i li dic: «José, cada dia cantes millor.»" Però la vida no s'atura i Tomatito, entre altres projectes, també continua fent concerts

amb el pianista Michel Camilo: una relació artística que ja dura vint anys.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 28-01-2019, Pàgina 38

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1542949-dos-genis-flamencs.html